

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihicizščezněni w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

10. njedžela po šwjatej Trojizy.

Šrudny thěrlusch Ser. 3, 37—44.

Mójsaš je na Božej horje saton a šjewjenje Bože dostał. Čizichina na wjerštku tam da so jeho dušej šhromadžicž. Jeho duscha bu posběhnjena a Bóh so jeje dótkny a šjewi. Dženka, na 10. njedželi po šwj. Trojizy, so tež do čizichiny na wyškofsczi šendžemy, a Bóh tón šnješ so nam pokazje. Šdže je tale hora abo hórka? To je Zion, Jerusalemska hora. Tam šstupimy na rospadanki. Profeta Boži naš w tekščezje tam wjedže. Dženšnišcha njedžela, 10. august, drje naš po prawom na rospadanki druheho Jerusalema wjedže — tola njepřaja nam ruiny přěnjeho Jerusalema, 650 lět přjedy, to škame? Praščejmny so po našchim tekščezje:

Šhto chze nam šrudny thěrlusch na Jerusalemskich rospadankach hycž? Wotmolwjenje je:

Profecziški hłóš wo Božej mozy, šwjatosczi a prawdosczi.

Wo Božej mozy. „Ty šy naš s hněwom pschitrył a pschescžehal, šy naš moril“ (šcht. 43), rjeknje Bože šłowo. „Šhto chzyl prajicž, so tón šnješ to njeje pschifašal? (šcht. 37). Nebukad-Nezar, Babilonski kral, běšche drje šwoje wójsto na to šwjate město wupóškal. Romške legiony šu drubi Jerusalem potom do procha a popjela pschewobrocžile. Wespajian běšche je póškal, Titus je nawjedował. Tola tón we wyškofsczi běšche tež tu šwoju ruku šobu měl, šwoju móž wopokášal. Wšhitke ludy,

wšhitzy thěžorojo a rjekajo wot njeho wotwišuja. Tak psched 100 lětami šurowy Napoleon, kiž našche kraje šapušczowasche, ludy pod šwojej nosy podczijkowasche, čłowjekow s wótroščezju mjecza šbi. Profetow rót běšche Šraelej Božu dobrotu šlubil, ale profetowy rót tež Božu móž šnaje, kiž so w čezkich čzašach šjewi. „Šhto chzyl prajicž, so njepšchitdže se rta najwyschšcheho ani šle ani dobre?“ (šcht. 38), to chze prajicž: Wón woboje pschiruczi a dopušczje. Dopomni so, mój ludo, so je niz jeno jedyn Bóh, kiž je se šylnej ruku šwět šczinił, kiž hiščeže hwěšdy w njepowalnym porjedže wodži, šwoju móž šjewi, hdyž šwětka w nalěczu we šwojim čzašu pschitdže, žně so nam w lětnym čzašu lěto wot lěta wobradža, a hiščeže našyma šwoje plody nješe, ale so je tež Bóh, kiž do ludow a jich žiwjenja nuts pschima, kiž jim da š mozy pschitdž kaž Šraelej w Dawitowym čzašu, ale tež pschida, so padnu, kaž wušwoleny lud a Jerusalem, jako běšche čzaš dopjelny. Boža wšchhomóz křucze rukuje: ludy psches čzežke domach-pytanja jeho šašo šacžuja a špóšnaja. Najpřjedy so prašcheja: „Še wón to šle tež čzinił?“ Mój šchescžijano, daj profecziškemu hłóšej šašo š tvojej wutrobje šlincžecž! Praj: kaš móžny a wulki je tón šnješ, hdyž tebi nětoho lubeho wošnje, šbože twojeho doma powali, tebi nušu, ššepjetanje póščezle. Njeje to derje, hdyž wěšch, so njeje šlepe njenadžujzy to čzinił, ale tón žiwy Bóh.

Jerusalemske rospadanki šu dale hłóš, kiž wo Božej šwjatosczi rěcža. Woni šu so prašcheli; woni šu so pschecžiwu čzežkemu dopušczčenju moršotajo šběhali. Wle

„kóždy morkotaj na swoje hrěchi“ (sht. 39). Bóh njeda wschemu tak bycz a hicz kaž dže. To wón njemóže. Wón móže jeno to dobre czépicz a lubowacz, wón dyrbi to sje khostacz a hidzicz. D profeczijski hlóš, kiž je w fastarstu pschezo sašo a sašo so blyšhecž dał. Hrěch je ludzi skazjenje a tež ludow njesbože. Psched lěstotetkami, jako mējachu Zendzelczenjo franzowski brjoh, kiž bėchu řebi dobyli, sašo wopuschczicz, džesche Franzowša: „Wy knježa, hdy dha sašo k nam pschińdžecze?“ Na to něchtó wotmolwi: „Hdyž budžeja wasche hrěchi sašo wjetsche hacž nasche.“ D so bychu ludy, tež džeczi nascheho czaša profeczijski hlóš blyšhecž chzyle: „Swjaty, swjaty je Bóh, tón Knjes njebjeskich wóštkow“ — praschecze řo, semske řyly, hacž we řwjeczenju abo w řhroblym hrěchu řtejicze! „Pschepytajmy nasche pucze a wobhladajmy je a wróczmy řo k temu Knjesej“ (sht. 40). Kóždy řlyšch tónle hlóš, dženska jón řapschimú se řwojimaj wuschomaj. Njemorkotaj pscheczimo njeju, ale rjekú: „Sa řym řhrěschil na njeju. Sa řym řhrěschil psched bližichim!“ D njeptaj telko winy pola drugeho, njeřwat jedyn na drugeho. Gladaj to řwoje, řpóřnaj řwoju njeprawdu. D Bóh je řwjaty, wón njemóže řpodobanje nad řwontownoscžemi mēcž, někomu dla jeho řhěrlušchow a Božich řlužbow jeno hnadu podacz, ale wón na řprawnu wutrobu hlada a kóždemu po jeho řkutfach da.

Hlóš wo Božej prawdosczzi! Rařke krařne řlubjenja je Bóh řraelej w řjedawřchich czařach dał! Rař pscheczel je wutrobnje ř nim wobřhadžal. řraael je jemu řwoje řarřy řrał a řhwalbne řhěrlušche dželał. Ale nětko řrudny řhěrlušch! řerusalemřke řospadanki wo řnjesu a jeho njeřřchemenitej řrutosczzi řwědcza. Wobhladajmy, řař ma jeho dobřota řwoje mješy. „Wy řmy njeřpóřřuschni byli, řehodla nař njeřřy pschepuschczil“ (sht. 42). — To je řnamjo jeho prawdy. A dale! Hdyž je něhdy řekalo: „Sczerpliwj je tón řnjes a wot wulkeje dobřoty“ — nětk wušnaja: „Ty řy nař ř hńewom pschikřyl a pschescžehal“ (sht. 43). Hdyž je řewal modlitwa řtajnje řomhala, nětko řdychuja: „Ty řy řo w mřócželi řotajil, řo řo řana modlitwa njemóže pscheczischczecz“ (sht. 44). D řrudny řhěrlušch je woprawdže řpěwacz, hdyž ničtó řebje wjazy njeřřlyšchi, hdyž ničtó řebi njewotmolwi! A řajke czařy pschińdu, hdyž řu cžłowjekoj dořho dořcz lohkeje myřle řhodžili, dobreho ředžbu njeměli a řo řemu řschodobřocziwemu njeđakowali. Čhžemy my řař daloko řacz pschińcz? Rařcha modlitwa řudž dženska:

Ty wolařch, czař je řkladny,
 Šso wróczicz k wěrnej řokucze,
 Duž řrořchu, Abba, wutrobnje:
 Ach Božo, řudž mi hnadny!
 řamjen.

M. w M.

Sbóžnikowe řlyřy.

(Luk. 19, 41.)

Hlóš: Čžin, řnježe, řo mnu řař, řař čhžesč —

Šo Šbóžnik na řerusalem
 ře řorze řlyřy řlakal,
 Mje hńuj a moju řwjerdoscz řleni,
 Bóh dořho dořcz je cžakal.
 Njeřch řhřyřta řlyřy wabja mje
 Dženř hřchczje k řrawej řokucze,
 Šo na řwój hrěch řež řlakam.

Psched Bohom řteju w njeřnadže,
 Mje jeho hńew čhze řhoscacz;
 Tež řa mje řesuš řlakal je,
 Hdyž wjetschi řrořcht moř dostacz?
 Mój hrěch we řlyřach Šbóžnika
 Mě Boža hnada wotmřwa,
 D njeř to řbóžna řadoscz?

Ach, w řwojim cžakřnym pschebřtku
 Mam hřsto řlyřy řonicž,
 Šso řědžicz ř horjom, njeřhodu
 A wřchellu řhřchnoscž řhonicž;
 Mě řrořcht řař cžecze do řuschy,
 Šo řež mój Šbóžnik řlakal je
 A řěřche w nřyř, řichřžu.

Wón widži moje řlyřy wřchě,
 Řiž w nořy řorja řlakam;
 Šchtož cžischczzi mje, mój řesuš wě,
 Duž řomoz ř njeřja cžakam;
 Tón, řiž řež něhdy řlakasche
 A řnaje řlyřow řolosczje,
 Šso w řrawym cžakřu řmili.

Šchtož w řwěczje řlyřy wušřwa,
 Tón junu řóže řněje
 řam, hdyž řo wjazy njeřřaka
 A Bóh nam řlyřy řřeje.
 Duž, řuschy, cžakaj ř cžerpnosczju,
 řy řpńdžesč ř horja k wjeřelu
 řřches Šbóžnikowe řlyřy!

K. A. Fiedler.

Sřlowo wo řhwalobnym kraju řa džensřischu njeđelu.

řako nařch řhěřor ře řwojej mandželskej po řořwjeczenju ewangelskeje Šbóžnikoweje řřřkwije 31. oktobra 1898 w řapalni řohaniřarjom, w řotřejž bėchu řo hacž řem němřke ewangelske Bože řlužby wotměwale, řastupjerjom němřkich ewangelskich wofadow we řwjatym kraju pschija, řehdy wón ř jich řuki řar, řibliju do woliroweho řrjewa řwjasanu na řteřazym řulczje ř woliroweho řrjewa wot woliroweje řory pschiwřa a řutym cžesčedostojnym wobřarřnym mřžam ř molom w mjenje řhěřorki řa řutón drořotny řar řwój řhěřorřki džak wupřaji. řotom řař džeřche: „řa mam řam hřchczje řrubi džak wupřajicz. řa řym řař we řařchich řy- dleřchczach, dželařnjach we řwjatym kraju wopřtal, w řařfa, řařa, w řerusalemje. Š postřóženjom řym widžal, řo je řemu woprawdže řař, řař pschikřlowo řraji: „Hdyž řurka řwoju nořu řtaji, řana řrawa wjazy njeřosczje.“ řurkojo řu ř řeho řraja, w řotřymž něhdy mřoko a měđ řěžesche, řunjewon řuschinu řčžinili. řy řař, moři řubi pscheczeřjo, řcže ře řwojej řilnosczju, řwěrnoscžju a řobořnosczju k řemu dořřili, řo je řo řam, hdyž řcže řo řařhřdřili, ř řuschiny řařo Boža řahřoda řčžinika. řaj, hřchczje wjazy. řa řym řlyřchal, řo řadym wot řař řenje psched řudom řtal njeje, řo řo řenje pscheczimo řam řřoržba wjedla njeje, ani řo řcže řy psched řudom mješ řobu řřoržby měli, řaj, řo řařche řlowo řař wjele řlacžzi, řo muřamedaniřy wo řař řraja: „Šchtož řněmž řraji, řo je řař wěřte, řař břlo w řoranje (muřamedaniřkim řwjatym řřřmje) napřřane.“ řy řcže němřke mjeno we řwjatym kraju k cžesczzi pschijnješli. A řa řo řo řam džakuju.“ řotom řhěřor wofoko řtupajo kóždemu wofěbje řuku řa a řhěřorka řduřy řa nim

tež kóždemu ruku poda. To běšče hnujaze wohladacž sa kóždeho, liž běšče se šwědkom tuteho křěžoroweho setkanja i tuthymi šwěrnymi ewangelskimi křěšćijanami, wjeršćk abo tola jedyn tych wjeršćkow na tuthym pucžowanju.

Štož pak tu křěžor wupraji, njeje to wobtwjerdženje słowom našeho Šbóžnika: „Slej, wasch dom dyrbi wam pustny wostacž, hač rjeknjecze: „Khwaleny budž, liž pschindže w Knjesowym mjenje“? Khwalobny kraj je nětko wopradowže pusečina. Hdžež pak rjeknu kaž tamni pobožni: „Khwaleny budž, liž pschindže w Knjesowym mjenje“, šo i pusečiny šahroda Boža scžini. Tak je na wschitkich městnach, hdžež temu Knjesej šluža a Knjesa wusnawaja. Tak widžimy w Jerusaleme. Tam bu ewangeliska fara na pustym kamjenišćežu natwarjena, hdžež běchu 1898 křěžorowe stany natwarjene, nětkle, kaž propst dr. Seremijas pišče, w křěžorowym haju leži, pod kotrehož štomami, mjes druhimi zedrami i Libanona, němsta wošada šjednocžena, šwój šwjedžen zyrkwineho pošwjecženja šwjecži. Šhrifla šhrotownja šo wot wótža Šhnelera na kromje pusteho města rospadankow šaloži, městno tak wulle, kaž to, na kotrym Jerusaleme nětkle steji. Nětkle i wohnja šašo postajena šhrotownja se wschěmi k njej škusčaznymi wustawami wošwjedž křěžaznych plódných šahrodow leži. To šame wo wukhowarňi sa wukhadnych, i mjenom „Šesufowa pomoz“, płacži, nětkle tež wo mišioniskej křěži šakšeho Jerusalemskeho towarštwja w Bet Sahur pola Bethlehema. Duchowny Bayer, našch nowy wodžer mišionštwja we šwjatym kraju, w Bethlehemje bydlažy, pišče: „W Bet Sahur ma našcha mišionška ležomnosč tajki pschecželny, tajki witožy napohlad. Dotal prawe wrota pobrachowachu, nětk mamy twjerde železne wrota. Na runu ššěchu ššhód wjedže, mjes tym šo by dotal jeno na rěblu horje mohł. Tež šu, šštož šmy šebi wošebje žadali, na pschihódných městnach šhtomy wošadžane, liščowe, jehlinowe šhtomy, tak šo ma to žyle pschistojny a pschecželny napohlad.

Alle niž jeno šwonkownje tajki porjad knježi, ale tež na polu ducha a dusche do přědka dže. W pošlednim lěcže bě šchula sa hólzow (pomyšl šebi, w kraju, hdžež žaneho nucženja k šchuli njeje!), w pscherěšku wot 35 hólzow wopytana, šchula sa hólzow wot 25 hólzow. A hiščcže wjazy! Ša šymšte měšazy ewangelista mužšku mlodošč wewječornej šchuli wošolo šebje šhromadžuje. W pscherěšku šo k temu 36 mlodženzow pschinamala. Šomyšl šebi, towarštwjo mlodženzow dženša w khwalobnym kraju! Tute šjednocženje mlodženzow, liž mlodnych ludži i Bethlehema, Bet Sahur a Bethlehema wopšchimuje, je šo šbožownje dale rošwiwalo. Šwjetscha šo šhromadženja w Bethlehemje stawaja, dyš a dyš w Bet Sahur a Bet Djala (njedaloko wot tamneho). W Bet Sahur běšče šo njedawno wošolo 50 mlodženzow k tajkemu šhromadnemu popoždny šjednocžilo. Bohužel na rumnosčach k tuthym mlodoštnym šhromadžišnam pobrachuje, a my — tak pschědštejicžer našeho šakšeho jerusalemskeho towarštwja, zyrkwinny radžicžel dr. Wežel, pišče — kož daloko nam to našche šnadue šredki dowola, na šnadny wošadny dom dželamy, w kotrymž mohł šo towarštwjo mlodženzow porjadnje šhromadžecž. Džěko, liž šo w tuthym towarštwje cžini, wschaf wschěm tuthym městlam k pomozny pschindže.

Wšecze se wscheho teho tole wukhadža: Na našchim mišionškim polu we šwjatym kraju šwonkownje kaž šnutškwownje dale dže a dary, kotrež šo 10. njedželu po šwj. Trojizny šhromadžeja, wyšokemu, šwjatemu šamerej šluža. To je šamer a nadawł, liž ma žyle ewangelske křěšćijanštwjo, šo by šo šwjatemu krajei, hdžež je našch Šbóžnik šhodžil, cžerpil a wumrjel, haj sa naš wumrjel, ewangelija wšegela powjesč wo hnadže Božej w Šhrystušu šašo pschinješla a šo tak Knjesowe šlubjenje dopjelnišo: „Slej, wasch dom dyrbi wam pustny wostacž“ — hač prajicze: „Khwaleny budž, liž pschindže w Knjesowym mjenje“ (Mat. 23, 38. 39).

M. w M.

Šswěra.

(Wenn Alle untreu werden —.)

Šlób: Ach, poruč Bohu šwěru —.

Nječ wschitzy šwotpadaju,
Ša šwěrnny wostanu,
Šo ludžo njenamkaju
Tu šamu nješwěru.
Džě na šschizju mje šebi
Ššy dobył se šmjercze,
Duž woprjuju šo tebi,
O Šesu, na wěcžnje.

Ša horžo woplakuju,
Šo martru cžerpil šy,
A pschězo wobžaruju,
Šo šy tak šabyty.
Ach, lubošcž je Šže hnala
Naš i putow wumoz tu,
A tola njewušnawa
Twój lud cže i džaknosčju.

Ty w lubošcži šy wěrnny,
Wschěm pschězo pomhacž cžješč;
Nječ Šži pak ničtš šwěrnny,
Ty šwěru njelamješč.
Ach, twoja lubošcž budže
Drje ššóncžnje špóšnata,
Šo płacžo dusche wschudže
Ššo Šebi podadža.

Šaš' i Tobu štomaršchenty
Šže wjazy njepušchěžu;
Daj, šo nětk šjednocženty
Ša i Tobu wostanu.
Na Šebje šstawy twoje
Šaš' k nješju hladaju
A na kolena šwoje
Ššo džaknje pošlaknu.

Šurij Šróšł.

Narodnosč a nabožnosč.

Šusto šo wukhwaluje, šo je šerbški lud nabožny, haj, šo šo šerbškosč a nabožnosč njehodžitej džělicž: „Njesapomni na naš, na šwój šerbški lud!“ — Židža mějachu šo sa wušwoleny narod, sa Božich lubušćkow. Němžy praja, šo je lutherska wučžba wošebje němsta nabožnosč a šo je ewangelsčtwjo a němzowštwjo nimale tošamo, t. r. hdžež šo ewangelska wěra roššchěrja, dyrbi šo tež němzowštwjo hajicž. Šnate je, šo w němško-póštskich štronach póšste a katholicke, němške a ewangelske jako tošamo płacži, tak šo ludžo wo póšskej a němškej wěrje rěcža, měnja pak katholicku a ewangelsku. Njedajmy šo šamyllicž! Še dha Bohu jedyn lud lubšchi džšli drubi? Šžitajcže šebi Šap. škutki 10, 35: „We wschěm ludu, šchtóž šo jeho boji a prawje cžini, tón šo jemu lubi.“ Ššraelski lud běšče wušwoleny wot Boha, to je wěrnno, ale niž tehodla, šo by Žid pschěš šwoje mjeno pschěd Bohom wjazy płacžil hač drubny, ale tehodla, šo by Bóh tutón lud sa šudobje měł, w kotrymž mohł šwoju šwjatu wolu šjewicž. Šako pak bě tón cžaf dopjel-njeny, bu tuto šudobje rošlamane a te šschěški, kotrež njechachu šo po Božej woli štožicž, buchu šacžišnjene, a židowski lud jako tajki wostanje šacžišnjeny hač do pošlednich cžafow.

Bóh je šej šam šwěrnny. Wón hiščcže dženša žadny lud jeho mjena dla njelubuje, ale šchtóž šo jeho boji a prawje cžini,

tón ƚo jemu lubi. Temu mužej, temu ludej, ƚiž praji: „ƚa a mój dom, my ƚzemj temu ƚnjesej ƚkuzič“, temu Bóh wotmolwja: „ƚa ƚzu twój Bóh bjež a ty dyrbiš mój lud bjež.“ ƚeno pod tutym wuměnjenjom ƚmješ ƚósnacž: „Bóh je s nami, wjedže naž, njecj njepšeczel ƚo hižom hori!“ To je šcžežka a hwěsda našeho narodneho žiwjenja a ƚrózowanja. Němžy, ƚotšiz starogermaniske pohanstwo haja, ƚžedža s tym ƚwój narod wulki šcžinicž a jeho originalnosčž ƚostajicž, ale woni s tym ƚwojemu narodej row rjja. ƚ naše ƚerbiske narodne ƚrózowanje, ƚotrež ƚo nětko taž lubošnje hiba a ƚostupuje, wone jeno traje a wostanje a směje ƚlody, hdyž ƚo jenicžy na Boha šapjeramy, hdyž nam ƚlawjena ƚerbiska ƚobožnosčž nijeje hoła šwalba a ƚrósdne ƚłowo, ale hdyž ƚmy „Boži wojowarjo.“

ƚaž njecj ƚo ƚola naž luboščž s Bohu a luboščž s narodej we ƚłódnjej ƚšcšesjenošcži džeržitej, njecj stareje šwalby ƚobožnosčže hódni wostanjemy, ƚotom naše džěto, ƚotrež ma ƚo ƚłowski rošomje taž mačo nadžije, tola njedocžatane ƚražne ƚlody směje.

Š.

Ja abo Ty.

Morjo je žalofna hlubina, ƚotraž ƚóžde lěto wjele ludži špóžera a ƚóžnikam stajnje se strachom hrošy. ƚaž tež ƚšcšed lětami ƚóžž ƚo morju jědžesche. Žalofny wichor ƚo šběhny. Móz běšche ƚžěmna a ƚóžž ƚo wot žolmow ƚóžrije se wšcšěmi, ƚiž na nej běču. ƚóžnik, ƚiž wješlo wjercžesche, bu tež do hlubiny šcžehnjemy. ƚle druha žolma jeho šažo horje ƚžifny, šo s něžim driemjantym hromadu štorcži. Wón s mozu ša tym hrabašche a ƚo jeho džeržesche. Běšche to wjetšča klětk, w ƚotrež běču kury byle. S wulkej ƚrózu ƚo jemu ƚoradži, na nju šalěcž, na ƚož ƚo jeje kruče džeržesche. ƚědma bě ƚo to štało, dha we wodže hlomu wuhlada a ruzy, ƚiž tež ša tej klětku hrabašchej. S wješelom w tym ƚwojeho kapitána špóšna, ƚotremuž nětko tež na klětku horje ƚomhašche. ƚle lědma běšchtaj wobaj na klěty, ƚo ta šama ƚodnórcž pocža, dofelž běšchtaj wonaj wobaj ša nju ƚšcšecžekaj. „Měniš“, ƚo kapitán ƚóžnika woprašča, „šo klětk naju wobaju wudžerži?“ „„Ně, kapitáno““, ƚóžnik wotmolwi, „„jedyn wot naju dyrbi ƚo woprowacž.““

„ƚle ƚotry dha?“ ƚo kapitán ƚraščesche.

„„Ša njewěm,““ ƚóžnik wotmolwi.

Nětko žalofny wotomik ƚšcšidže. Wo žiwjenje ƚo tu jednasche. ƚotry dyrbi do ƚmjercže? Ša abo Ty? Ty abo Ša? Šedyn ƚaž dyrbi.

Šłóncžnje kapitán džesche: „Šošłuchaj, ja šym štary muž a njemóžu w žiwjenju ničžo wjele wjazy dokonjecž. Ty šy młody a šylny. Ša ƚaž mam hišcže žonu a šy džěcži. ƚžesč ƚo Ty ša nje štaracž, hdyž ƚe Bóh ƚšcšy žiwjenju šdžerži?“

„„Šaj, kapitáno,““ ƚóžnik wotmolwi.

„Duž šawdaj mi šwoju ruku.“

ƚóžnik to ƚžinjesch. Duž tamny klětku ƚušcžy a ƚo w morju šhubi. ƚa to ƚo šurjaza klětk šažo šběhašche, ale žalofna nóz na ƚóžnika ƚžafasche. Šaž husto bě ƚmjercži bliško! Šaž husto šebi na kapitána myšlesche! Ty abo Ša! Šłóncžnje ranje šwitašche a ƚóžnik bu wot druheje ƚóžje ƚol morwy wumoženy. Šwěrnny šwojemu šlubjenju do Šamburga šhwatašche a tu wudowu ƚytašche, šo by nětko džeržal, šcžož běšche w tamnej žalofnej nozy šlubil. Wón je to tež ƚžinił, je ƚo s wudowu ƚošžišcho wženil a jejne džěcži šwěru wocžahnył.

Tež w najwjetškej nušy njestož ruku šam na šo!

Ššcšed wjazy lětami bohaty wošebny ƚšcšepuz we Winje šwoju ruku šam na šo šłoži. Wón mějesche mandželštu, ƚotruž hač nanajbóle lubowašche a s ƚotrež běšche hižom na wšcšě 10 lět w šbožownym, hdyž tež njepłódnym mandželštwje žiwoy byl. ƚ tuta jeho mandželšta šłori. Džen a bóle pocža šłabnjecž a jejne bolosčže s mozu ƚšcšiběraču. Šłóncžnje tež ƚošlenja nadžija na wotšhorjenje špadny; ƚšcšetož wšcšitzy lěkarjo, ƚotšiz buču wo radu ƚraščeni, wuprajichu, šo šo šhorosčž hojicž njeda. Šato ta šhora, ƚaž běču to tež lěkarjo doššredka ƚrajili, wošlepi. ƚ wobohi mandželšti, ƚiž běšche 2 lěcže dołho wšču móžnu radu ƚytał, šhubi wšču nadžiju, njemóžesch ƚwoju lubu mandželštu wjazy ƚžerpicž widžecž a — šatšeli šo. ƚěta dołho wón nětko w rowje leži, a hlaj, jeho wudowa je nětko šažo widžaza a na ƚucžu ƚolneho wotšhorjenja, ƚšcšepošdže ša šwojeho muža, ƚiž je ƚo ƚšcšes ƚžerpjenje šwojeje mandželškeje dał do rowa honicž. Dwoje ƚaž s teho widžimy:

- 1) Šekar nikomu žiwjenje wotrcž njemóže, doniž ƚo hišcže wudychal nije! a
- 2) Njestož tež w najwjetškej nušy ruku šam na šo, šo šo njebj wo to šbože ƚšcšinjekł, ƚotrež Bóh ša tebe ƚo twojej nušy šhowa!

Wšcšelake s bliska a s daloka.

Šwjedžen pohansteho mišionštwja šwjercžesche ƚo šandženu njedželu we Wulko-Šdžarowškej wošadže. Wošada běšche šwjedžen nanajriešcho ƚšcšihotowala. Šžěšne wrota a brěšy běču na ƚucž s Božemu domej šestajane a Boži dom ƚražnje wupyšcheny. Došłódnja mějesche šnjesh mišionar Šicžewiz s džěcžimi mišionštu Božu škuzbu, ƚotraž běšche derje wopytana. Šopolniju ƚo 3 hodž. šestupa ƚo šwjedženšti ƚžah ƚšcšed šaru. ƚłode holzy je šelenymi wěncžkami a žrtwinška rada a ša nimi šnježa duchowni, ƚotryčž běšche rjana ličža ƚšcšiščka, ƚžehniču ƚo šwonjenjom šwonow do Božeho doma s šerbiskej šwjedženškej Božej škuzbje. Boži dom běšche na šerbiskim šemschenju hač na ƚošlednje měšto napjelny. Šnjesh šarat Domasčka s Šudestez mějesche hnujaze, wutrobu šimaze mišionške ƚředowanje wo šelšče 1. Mójj. 12, 1. 2. Wón wuloži: „Šwjate mišionštwje je ƚucžowarka. 1. Šeje ƚucž wjedže ƚšcšes šyly a ƚžěšnosčže, 2. dołonja ƚo w mozy wěry a 3. doštanje bohate žohnowanje.“ Woštarnu Božu škuzbu mějesche na šerbiskim šemschenju wošadny šnjesh šarat Šchottar a archidiaconus Dobružy s Wojerez. Ša němškim šwjedženškim šemschenju ƚředowanje na šaložku 98. ššalma šnjesh mišionar Šicžewiz džeržesche a dawasche ƚowjesčž wo šwojim šłutkowanju jako mišionar w Šhinje. S napjatej nutrnosčžu šedžbowachu ƚošłucharjo na jeho našhonjenja, ƚotrež ƚowjedasche. Šo ƚředowanju mějesche šnjesh šuperintendent Dahlmann šrótku šecž na mišionštu wošadu, ju napominajo, šwoju darniwu ruku wotewricž ša šwjaty šłutk mišionštwja. Šaž běču šo wutroby šahorike, wo tym dawasche jažne šwědcjenje bohata mišionška šollekt. Ša šerbiskim šemschenju nawda ƚo 223,03 hr., na němškim 93,35 hr., na došłódniskim šemschenju ša džěcži 32,43 hr. a ša ƚšcšedate mišionške špišy 10 hr. Wšcho hromadže 358,81 hr. Šwjedžen je ƚo ƚražnje ƚoradžil. Nutrny džal Wulko-Šdžarowškej wošadže a jeje dušchowpastyrjej.

Listowanje.

K. f. M. w M. šo za wuley bohata ƚodpjeru najlubošiwšo džakuju. Tež k. f. Br. w Zh. za ƚředelniwu ƚošelku najwutrobniši džak.

F.